

Arrest

nr. 193 606 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 maart 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: (..)

geboortedatum: 05.05.1978

geboorteplaats: Vanadzor

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, ' binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 7, art. 8, art. 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie.

Schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Eerste onderdeel,

Dat de bestreden bevel verwijst enkel naar artikel 7, eerste lid, 1°: niet in het bezit van een geldig visum.

Er worden geen feiten vermeld; er is enkel een verwijzing naar een wetsartikel.

De beslissing is bijgevolg nietig wegens schending van de motivering.

Tweede onderdeel,

Artikel 7 alinea 1 vreemdelingenwet stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag... '.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

De beslissing geeft op dit punt geen motivering."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Zij is namelijk niet in bezit van een geldig visum.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat er een motivering in feite ontbreekt. Evenmin kan zij gevolgd worden in haar betoog dat op de verwerende partij de verplichting rust om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren dat er geen meer voordelige bepalingen aanwezig zijn die verhinderen dat het bevel wordt genomen.

Een schending van de motiveringsplicht ligt geenszins voor.

2.3. Nu het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast, maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet

aannemelijk. Zij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum zodat niet blijkt dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet foutief werd toegepast.

2.4. Waar de verzoekende partij nog de schending aanhaalt van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, laat zij in het eerste middel na aan te geven op welke wijze voormelde artikelen door de bestreden beslissing geschonden werden zodat het eerste middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Deze juridische grondslag is volledig afwezig maar dient wel opgenomen te worden in de beslissing. In die zin is de motiveringsplicht op zich geschonden.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker hier al geruime tijd verbleef en bij zijn moeder inwoonde en voor zijn mantelzorg voor 100% van zijn moeder afhankelijk was.

Algemeen dient een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoeker. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.

Artikel 3 EVRM is absoluut en is ruimer dan artikel 9ter vreemdelingenwet, in die zin dat elke onmenselijke en vernederende behandeling uitgesloten wordt.

Verzoeker terugsturen naar Armenië terwijl hij hier voor 100% afhankelijk is van zijn moeder en hij in Armenië in volkomen marginaliteit en erger terecht zal komen, is in strijd met artikel 3 EVRM.”

2.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het voormelde artikel blijkt niet dat deze bepaling een formele motiveringsplicht bevat, dermate dat het feit dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet letterlijk is opgenomen in het bestreden bevel op zich geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van het bevel. Wel wordt vereist dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met de drie genoemde elementen in de wetbepaling.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat er “op geen enkele wijze” zou rekening gehouden zijn met haar gezinsleven met haar moeder.

Immers blijkt uit de beslissing van 23 maart 2017 inzake de medische regularisatieaanvraag dat verzoekende partij ook in het herkomstland terecht kan voor de mantelzorg die zij behoeft zodat het feit dat zij in België mantelzorg van haar moeder krijgt, haar niet verhindert terug te keren naar het herkomstland. Het beroep tegen voormelde beslissing werd op 13 oktober 2017 bij arrest nr. 193 605 verworpen.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad er op dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van

gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij pas in 2015 naar België is gekomen, dit terwijl haar moeder reeds sinds 2000 in België verblijft. Verder blijkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij, die sinds haar geboorte hulpbehoevend is, al die tijd verstoken is gebleven van hulp in Armenië. Tevens blijkt uit de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag dat verzoekende partij in Armenië recht heeft op gratis zorg thuis, in instellingen of in dagcentra en dat zij een invaliditeitsuitkering kan ontvangen. Verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Armenië in de marginaliteit zal belanden.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet aangenomen worden dat verzoekende partij - die het overgrote deel van haar leven in Armenië heeft doorgebracht waarbij kan aangenomen worden dat zij aldaar in haar levensonderhoud kan voorzien alsook dat zij aldaar de benodigde hulp waaronder mantelzorg kan bekomen - een afhankelijkheid vertoont ten opzichte van haar in België verblijvende moeder derwijze dat zij daardoor gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven met haar moeder in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien, zelfs als er in casu zou kunnen gesproken worden van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar moeder, dient benadrukt dat in casu sprake is van een situatie van eerste toelating. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers gezins-/privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (“fait accompli”) er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins-/privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins-/privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins-/privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig

was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins-/privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar verwijdering aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM. Immers wordt nogmaals benadrukt dat de verzoekende partij vijftien jaar lang zonder haar moeder in het herkomstland heeft verbleven en niet blijkt dat zij thans ook zonder haar moeder in het herkomstland haar leven niet zou kunnen verderzetten. Bovendien blijkt uit niets dat de verzoekende partij niet via moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met haar moeder, dat haar moeder haar in het herkomstland bezoekt of nog, dat haar moeder haar vergezelt naar het herkomstland.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Zoals verder blijkt heeft de verwerende partij de medische toestand van verzoekende partij in ogenschouw genomen en geoordeeld dat verzoekende partij in het herkomstland terecht kan voor de benodigde medische zorgen. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 193 605 van 13 oktober 2017. Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande evenmin een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk nu zij geenszins aantoont dat zij bij terugkeer naar Armenië in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen.

2.10. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij geenszins voorhouden als zou geen rekening gehouden zijn met haar gezinsleven en haar gezondheidstoestand. Verder is verzoekende partij een meerderjarige persoon zonder kinderen. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing voorbij is gegaan aan het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gelet op voorgaande bespreking toont de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.12. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.13. Waar verzoekende partij nog meent dat er sprake is van machtsmisbruik, laat zij na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing een vorm van machtsmisbruik zou uitmaken. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.14. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.15. Het tweede middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.16. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch hennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke gegevens van het dossier en naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn familiale toestand en met zijn zeer ernstig mentale handicap concreet en specifiek diende in rekening te worden gehouden.

Er is met deze gezinssituatie en medische situatie geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overaaiaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.17. De Raad merkt op dat het thans bestreden bevel is genomen op dezelfde dag als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden ongegrond werd verklaard. Nu het bevel om het grondgebied te verlaten is gevolgd op een aanvraag, heeft de Raad reeds in het arrest nr. 193 605 van 13 oktober 2017 vastgesteld dat verzoekende partij aldus bij die aanvraag de gelegenheid heeft gehad om alle dienstige elementen aan te halen, dermate dat het hoorrecht werd gerespecteerd. De Raad stipt verder aan dat uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70). Hoe dan ook legt verzoekende partij in casu geen elementen voor die de gemachtigde er redelijkerwijs hadden toe kunnen bewegen af te zien van het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten nu de elementen die zij aanhaalt reeds gekend waren door de gemachtigde, verzoekende partij die reeds in haar aanvraag had aangehaald en de gemachtigde hierop in zijn ongegrondheidsbeslissing heeft geantwoord.

Ook blijkt dat het aanhalen van artikel 8 EVRM niet had kunnen leiden tot een andere besluitvorming (zie bespreking tweede middel).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht in het licht van artikel 41 van het Handvest blijkt geenszins. Evenmin ligt een schending van artikel 8 EVRM voor.

2.18. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER